

Stanovisko č. 8 (2013)

Poradnej rady európskych prokurátorov pri Výbore ministrov Rady Európy

Vzťahy medzi prokurátormi a médiami

I. ÚVOD

1. Poradnú radu európskych prokurátorov (CCPE) zriadil Výbor ministrov Rady Európy v roku 2005, s úlohou vydávať stanoviská týkajúce sa fungovania prokuratúry a podporovať účinné vykonávanie odporúčania Výboru ministrov Rec(2000)19 o úlohe prokuratúry v systéme trestného súdnictva.
2. Výbor ministrov poveril CCPE, aby v roku 2013 prijala stanovisko k vzťahom medzi prokurátormi a médiami.
3. CCPE vypracovala toto stanovisko na základe odpovedí 36 členských štátov na dotazník¹.
4. Z týchto odpovedí vyplýva, že rôzne aspekty vzťahov medzi prokurátormi a médiami sú určené buď ústavou a/alebo vnútroštátnymi zákonmi, alebo vnútornými regulačnými nástrojmi (napr. príkazmi a pokynmi generálnych prokurátorov, pravidlami správania, etickými kódexmi atď.).
5. Rôznorodosť právnych systémov členských štátov, ktoré im pridelujú rôzne úlohy, vysvetľuje rozmanitosť komunikácie medzi prokurátormi a médiami, pričom sú vždy povinní dodržiavať ľudské práva a základné slobody.

A. Referenčné texty

6. CCPE zdôrazňuje význam odkazu na Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (EDĽP) a judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Súdny dvor).
7. CCPE skúmala najmä správnu rovnováhu medzi základnými právami na slobodu vyjadrenia a právom na informácie zaručeným článkom 10 EDĽP a právom a povinnosťou médií informovať verejnosť o súdnych konaniach a právom na prezumpciu neviny, spravodlivý proces a rešpektovanie súkromného a rodinného života zaručené článkami 6 a 8 EDĽP.
8. CCPE vzala do úvahy nasledujúce odporúčania Výboru ministrov Rady Európy, týkajúce sa prokurátorov:
 - odporúčanie Rec(2000)19 o úlohe prokuratúry v systéme trestného súdnictva, a najmä bod 6 o účinnom práve prokurátorov na slobodu prejavu, bod 7 o ich odbornej príprave, bod 20 o povinnosti prokurátorov zachovávať objektivitu a spravodlivosť, ako aj všetky svoje povinnosti a zodpovednosti týkajúce sa jednotlivcov (odseky 24 až 36)
 - odporúčanie Rec(2012)11 o úlohe prokurátorov mimo systému trestného súdnictva, a najmä jeho odseky 4 až 9.
9. CCPE vzala do úvahy aj ďalšie nástroje prijaté Radou Európy, najmä:
 - Dohovor o ochrane jednotlivcov pri automatizovanom spracovaní osobných údajov (ETS č. 108);
 - odporúčanie Rec(2002)2 o prístupe k verejným dokumentom a odporúčanie Rec(2003)13 o poskytovaní informácií prostredníctvom médií v súvislosti s trestným konaním;
 - odporúčanie Rec(2011)7 o novom pojme médiá.

1/ Pozri odpovede členských štátov na dotazník na webovom sídle CCPE (www.coe.int/ccpe) v časti „Predbežné práce – vzťahy medzi prokurátormi a médiami“.

10. CCPE sa okrem toho opiera o zásady obsiahnuté v jej spoločnom stanovisku s poradným výborom Rady európskych sudcov (CCJE) o vzťahoch medzi sudcami a prokurátormi v demokratickej spoločnosti – „Bordeauxská deklarácia“ (2009), ako aj v stanoviská CCJE č. 7 (2005) s názvom „Spravodlivosť a spoločnosť“ a č. 14 (2011) s názvom „Spravodlivosť a informačné technológie (IT)“.

11. CCPE zohľadnila aj príslušné dokumenty Organizácie Spojených národov, ako je norma Minimálne pravidlá pre výkon spravodlivosti pre mladistvých (Pekinské pravidlá)² a usmernenia o úlohe prokurátorov (1990). CCPE tiež zvažila štandardy profesionálnej zodpovednosti a vyhlásenie o základných povinnostiach a právach prokurátorov, ktoré prijala Medzinárodná asociácia prokurátorov v roku 1999.

B. Rozsah pôsobnosti

12. Cieľom tohto stanoviska je zaviesť odporúčania na uľahčenie prístupu médií k primeraným informáciám a podporovať riadnu komunikáciu medzi prokurátormi a médiami spôsobom, ktorý je v súlade s ich príslušnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a medzinárodnými záväzkami členských štátov.

13. Toto stanovisko je v súlade s mandátom CCPE určené prokurátorom a nemá byť považované za odporúčanie pre novinárov. CCPE je odhodlaná pomáhať pri rozvíjaní nepretržitého porozumenia zo strany médií a verejnosti vo všeobecnosti, pokiaľ ide o úlohu prokurátora a justičného systému. CCPE vyzýva novinárov, ako aj všetkých ostatných zainteresovaných odborníkov, aby sa oboznámili s týmto stanoviskom a prispeli k jeho šíreniu.

14. S výhradou obmedzení uvedených v bodoch 21, 23, 25 a 26 základné právo na slobodu prejavu a právo na informácie sú požiadavkou, ktorá sa vzťahuje na rôzne úlohy a funkcie prokurátorov vo všeobecnosti. Tieto návrhy sa týkajú všetkých druhov činností prokuratúry a akékoľvek ustanovenie v týchto návrhoch, ktoré sa týka činností v oblasti trestného súdnictva, sa *mutatis mutandis* vzťahuje na prokurátorov konajúcich mimo tejto oblasti.

15. Vždy, keď prokurátor použije na šírenie informácií novú politiku alebo metódy komunikácie, sa budú uplatňovať zásady vyjadrené v týchto návrhoch, keďže sa očakáva, že informácie šírené prokurátormi sú vo verejnom záujme.

16. Pokiaľ ide o pojem „médiá“, závery, zásady a odporúčania sú formulované predovšetkým pokiaľ ide o tlačové médiá, vzťahujú sa aj na audiovizuálne a elektronické médiá, ako aj na internet, ak sa používajú ako médiá.

II. ZÁKLADNÉ ZÁSADY

17. Vzťahy medzi prokurátormi, médiami a akýmikoľvek stranami prípadov možno chápať tak, že sa týkajú troch základných skupín zásad:

- zásady, ktorých cieľom je zaručiť správnu rovnováhu medzi potrebou zabezpečiť nezávislú, nestrannú a transparentnú justíciu a potrebou zaručiť ostatné základné práva, ako je sloboda prejavu³ a tlače, ktoré samy osebe môžu podliehať obmedzeniam, ktoré musia mať právny základ, musia spĺňať jeden alebo viacero legitímnych cieľov, ako je ochrana práv iných, hladký priebeh vyšetrovania alebo ochrana súkromného života, a musia byť v demokratickej spoločnosti nevyhnutné a primerané legitímnym cieľom reagovať na naliehavé potreby spoločnosti;
- zásady ochrany práv jednotlivcov – najmä práv obžalovaných a obetí (vrátane práva na

2/ Pekinské pravidlá prijalo Valné zhromaždenie OSN vo svojej rezolúcii č. 40/33 z 29. novembra 1985.

3/ Pokiaľ ide o článok 10 EDLP, Súd opakovane uviedol, že „sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných základov demokratickej spoločnosti, jednu zo základných podmienok jej napredovania a seberealizácie každého jednotlivca“ (pozri *Lingens v.* 9815/82, 8. júla 1986, č. Thoma proti Luxembursku, č. 38432/97, 29. júna 2001, *Maronek proti Slovensku*, č. 32686/96, 19. júla 2001; *Dichand a ďalší proti Rakúsku*, č. 29271/95, 26. februára 2002).

dôstojnosť, súkromný život⁴ a osobnú bezpečnosť, ako aj prezumpciu nevin⁵);

- zásady týkajúce sa procesných práv, najmä ak prokurátori konajú ako rovnocenná strana v súdnom spore (napríklad požiadavka rovnosti zbraní a spravodlivého súdneho konania).

V prípade konkurencie týchto zásad by sa mala zachovať správna rovnováha medzi každou z nich.

Sloboda prejavu a sloboda tlače

18. Každý, vrátane účastníkov súdnych konaní, má právo na slobodu prejavu.

19. Prokurátori majú tiež právo na slobodu prejavu⁶, pričom musia rešpektovať služobné tajomstvo, povinnosť mlčanlivosti, povinnosť diskretnosti⁷ a objektívnosť. Keď sa prokurátori objavujú v médiách v akejkoľvek funkcii, mali by venovať pozornosť rizikám, ktoré môžu vzniknúť pre neustrannosť a integritu prokuratúry.

20. Počas súdneho konania by mala byť zaručená sloboda tlače⁸. Podľa judikatúry Súdneho dvora podľa článku 10 EDLP má tlač povinnosť poskytovať informácie alebo myšlienky o záležitostiach verejného záujmu⁹, čo zahŕňa právo verejnosti na ich prijímanie, čo umožňuje tlači hrať svoju úlohu „verejného strážneho psa“ (podľa terminológie Súdu). Tlač bude pritom chránená o to viac, ak prispeje k diskusii o otázkach, ktoré majú legitímny verejný záujem¹⁰.

21. Počas komunikácie s médiami by sa prokurátori mali snažiť zabezpečiť, aby sloboda vyjadrovania a sloboda tlače neporušili zákonné práva a záujmy jednotlivcov (vrátane zraniteľných osôb, ako sú mladiství, obeť, rodinní príslušníci obžalovaných), požiadavku ochrany údajov a povinnosť zachovávať dôvernosť.

Sloboda prijímať a poskytovať informácie

22. Malo by sa zabezpečiť aj právo verejnosti na informácie¹¹. Spôsob, akým sa to však robí môže závisieť od osobitných okolností konkrétneho súdneho konania a môžu byť nimi ovplyvnený a v prípade potreby môže podliehať obmedzeniam, aby sa zabezpečilo dodržiavanie základných zásad.

⁴ Súd opakovane zdôraznil pozitívne povinnosti štátu podľa článku 8 EDLP chrániť súkromie osôb, ktoré sú terčom prebiehajúceho trestného konania (A. v. Nórsko, č. 28070/06, 9. apríla 2009) (pozri tiež v tomto rozsudku zásada 8 v prílohe k odporúčaniu Rec(2003)13 Výboru ministrov členským štátom o poskytovaní informácií prostredníctvom médií v súvislosti s trestným konaním).

⁵ Prezumpcia nevin bude podľa súdu porušená, „ak výpoveď verejného činiteľa o osobe obvinenej z trestného činu vyjadruje názor, že je vinná skôr, ako jej to bolo podľa zákona preukázané. Stačí, aj keď neexistuje žiadne formálne zistenie, že existuje nejaké odôvodnenie, ktoré by naznačovalo, že úradník považuje obvineného za vinného“, Dakaras proti Litve, č. 42095/98, § 41, 10.10.2000.

⁶ Súd opakuje, že ochrana článku 10 sa vzťahuje na pracovisko vo všeobecnosti a najmä na verejných zamestnancov (Guja v. Moldavsko (veľká komora), č. 14277/04, § 52, 12. februára 2008). V prípade Harabin proti Slovensku (č. 58688/11, § 149, 20. novembra 2012) Súd konštatuje, že príslušnosť k súdnej moci (v tomto prípade bol sťažovateľ predsedom Najvyššieho súdu) nezbavuje žiadateľa o ochranu podľa článku 10.

⁷ Súd si uvedomuje, že zamestnanci majú voči svojmu zamestnávateľovi povinnosť lojality, zdržanlivosti a diskretnosti. Platí to najmä v prípade štátnych zamestnancov, pretože samotná povaha štátnej služby vyžaduje, aby bol štátny zamestnanec viazaný povinnosťou lojality a diskretnosti (Guja proti Moldavsku (veľká komora), č. 14277/04, § 70, 12. februára 2008). Sprístupňovanie informácií, ktoré štátni zamestnanci získali v priebehu práce, dokonca aj vo veciach verejného záujmu, by sa preto malo preskúmať z hľadiska ich povinnosti lojality a diskretnosti (Kudeshkina proti Rusku, č. 29492/05, § 85, 26. február 2009, pozri tiež Guja proti Moldavsku, č. február 2008). Konkrétnejšie, v prípade Ozpinar proti Turecku, 20999/04, 19. októbra 2010, Súd opakuje, že je legitímne, aby štát ukladal štátnym zamestnancom z dôvodu ich postavenia povinnosť zdržanlivosti v súvislosti s čl. 10 alebo povinnosť mlčanlivosti pri prejavovaní svojho náboženského presvedčenia na verejnosti (Kurtulmuş proti Turecku (dec.), č. 65500/01, 24. januára 2006). Tieto zásady platia mutatis mutandis aj pre článok 8 EDLP. V tejto súvislosti Súd poznamenáva, že etické povinnosti sudcov môžu zasahovať do ich súkromného života, keď ich správanie – hoci súkromného charakteru – poškodzuje obraz alebo povesť sudcov.

⁸ Pozri The Sunday Times proti Spojenému kráľovstvu (č. 1) (č. 6538/74, § 65, 26. apríla 1979), v ktorom Súd stanovil, že „všeobecné princípy vyplývajúce z článku 10 judikatúry „sú rovnako vzťahujúce sa na oblasť výkonu súdnictva, ktorá slúži záujmom spoločnosti ako celku a vyžaduje si súčinnosť osvietenej verejnosti“.

⁹ Pozri okrem iného rozsudok Observer et Guardian proti Spojenému kráľovstvu, č. 13585/88, 26. novembra 1991.

¹⁰ Pozri Bladet Tromsø a Stensaas proti Nórsku (veľká komora), č. 21980/93, 20. mája 1999.

¹¹ Pozri okrem iného Arrigo a Vella/Malta (dec.), č. 6569/04, 10. mája 2005; Yordanova a Tošev v. Bulharsko, č. 5126/05, § 53, 2. októbra 2012.

23. Prokurátori by sa mali snažiť zabezpečiť, aby informácie poskytované médiám neohrozovali integritu vyšetrovania a trestného stíhania alebo účel vyšetrovania. Nemali by porušovať práva tretích strán ani ovplyvňovať osoby zapojené do vyšetrovania alebo trestného stíhania. Nemalo by to mať vplyv na výsledok súdneho konania.

Prezumpcia neviný a právo na obhajobu

24. Prokurátori by mali byť obzvlášť citliví na práva na obhajobu, slobodu prejavu, prezumpciu neviný a právo byť informovaný.

25. Prokurátori by vo svojej komunikácii mali dbať na to, aby nedošlo k ohrozeniu práv obhajoby predčasným šírením informácií a neumožnením obhajobe reagovať na ne¹². Mali by tiež dávať pozor, aby neposkytovali informácie, ktoré nerešpektujú práva obetí na primerané informovanie. Poskytovanie informácií by nemalo oslabovať právo jednotlivcov na spravodlivý proces.

26. Prokurátori by vo svojej komunikácii mali zabezpečiť, aby neohrozili bezpečnosť účastníkov konania, svedkov, obetí, prokurátorov a sudcov, ktorí sa zaoberajú citlivými prípadmi.

27. Musí sa vytvoriť rovnováha medzi záujmom verejnosti o informácie a ochranou cti a bezúhonnosti osôb, prostredníctvom rešpektovania prezumpcie neviný. Prokurátor, ak je to v jeho právomoci, by mal dbať na to, aby zadržaná osoba nebola jeho konaním verejne vystavená mediálnej zvedavosti a aby osoby zapojené do prípadu boli primerane chránené pred tlakom médií,¹³ konkrétnejšie, aby obeť boli chránené takým spôsobom, aby sa zabránilo akémukoľvek riziku obťažovania zo strany médií.

Súkromný život a dôstojnosť

28. V každom štádiu súdneho konania majú účastníci bez ohľadu na svoju úlohu právo na dôstojnosť, úctu, súkromný a rodinný život a osobnú bezpečnosť.

29. Pokiaľ je to možné, počas fázy vyšetrovania by sa nemala zverejňovať totožnosť podozrivých osôb. Pred zverejnením by sa mala venovať pozornosť právam obetí.

III. KOMUNIKÁCIA S MEDIAMI

30. Transparentnosť pri výkone funkcií prokurátorov je kľúčovým prvkom právneho štátu a dôležitou zárukou spravodlivého procesu. Spravodlivosť musí byť vykonaná a musí byť viditeľná. Aby sa to zabezpečilo, médiá by mali mať možnosť podávať správy o trestných a iných súdnych konaniach.

31. Uplatňovanie zásady transparentnosti, ako aj šírenie informácií o ich funkciách a právomociach, je spôsob, ako zabezpečiť dôveru verejnosti v prácu prokurátorov. Obraz prokuratúry teda predstavuje dôležitý prvok dôvery verejnosti v riadne fungovanie justičného systému. Čo najširšie právo médií na prístup k informáciám o činnosti prokurátorov slúži aj na posilnenie demokracie a rozvoj otvorenej interakcie s verejnosťou.

32. Prokuratúra môže tiež zohrávať určitú úlohu v oblasti odbornej prípravy a v tejto funkcii by mala prispievať k vysvetleniu ako funguje justičný systém. V prípade potreby by prokurátori mohli sprístupňovať všeobecné informácie médiám a verejnosti s cieľom podporiť lepšie pochopenie a znalosť justičného systému.

33. Okrem toho by otvorenosť práce prokurátorov mala prispieť k zlepšeniu štandardu činnosti vykonávaného orgánmi činnými v trestnom konaní. Orgány presadzovania práva a prokuratúry môžu informovaním médií o prebiehajúcich konaniach, a najmä o vyšetrovaniach, získať informácie od širokej verejnosti, čím sa zvýši efektívnosť súdnictva.

34. Prokurátori môžu v súlade so zákonom poskytovať informácie aj širokej verejnosti prostredníctvom

¹² Pokiaľ ide o únik dôverných informácií do tlače, pozri najmä rozsudok Stoll v. Švajčiarsko (veľká komora) z 10. decembra 2007, č. 69698/01, body 61 a 143; Craxi/Taliansko (č. 2), č. 25337/94, 17. júla 2003.

¹³ Pozri okrem iného vec Nikolaishvili/Gruzínsko, č. 37048/04, 13. januára 2009; Sciacca/Taliansko, č. 5077/99, 11. januára 2005; Karakas a Yesilimak proti Turecku, 43925/98, 28. júna 2005.

médiá s cieľom zabrániť páchaniu ďalších trestných činov a iných protiprávnych konaní.

35. Prokuratúra každého členského štátu musí na základe osobitných kritérií týkajúcich sa situácia, legislatíva alebo tradície, najvhodnejší spôsob komunikácie, či už o tom, kto môže komunikovať alebo čo môže byť komunikované.

36. V niektorých členských štátoch prokurátori poskytujú médiám len všeobecné informácie o trestnej politike alebo o všeobecnej úlohe a fungovaní prokuratúry a verejne sa nevyjadrujú k žiadnemu jednotlivému prípadu, okrem prípadov, ktoré sú súčasťou vhodného právneho argumentu počas súdneho konania. V iných členských štátoch môže každý jednotlivý prokurátor aktívne komunikovať s médiami o prípadoch, ktorými sa zaoberá, alebo môže poskytnúť len obmedzené faktické informácie o prípade, ktorý je už verejne dostupný. V každom prípade by sa vzťahy s médiami mali budovať na základe vzájomného rešpektu, dôvery, rovnakého zaobchádzania a zodpovednosti a mali by rešpektovať súdne rozhodnutia. Okrem toho by prokurátori mali pri výkone svojich funkcií konať v duchu nestrannosti a rovnosti voči všetkým členom médií.

37. Informácie, ktoré prokurátori poskytujú médiám, by mali byť jasné, spoľahlivé a jednoznačné.

38. Prokurátori môžu médiám poskytovať informácie vo všetkých fázach činnosti prokuratúry s náležitým dodržiavaním právnych ustanovení týkajúcich sa ochrany osobných údajov, súkromia, dôstojnosti, prezumpcie nevinoty, etických pravidiel vzťahov s ostatnými účastníkmi konania, ako aj právnych ustanovení, ktoré bránia zverejneniu určitých informácií alebo ho obmedzujú.

39. V každom prípade treba rešpektovať právne ustanovenia o utajení stanovené zákonom, vrátane dôvernosti vyšetrovania.

40. V niektorých členských štátoch sa akákoľvek komunikácia musí uskutočňovať prostredníctvom hovorca, ktorý nemusí byť nevyhnutne prokurátorom, alebo prostredníctvom špecializovanej tlačovej kancelárie. V iných členských štátoch musí informácie povoľovať alebo oznamovať vedúci prokuratúry alebo prokurátori. Komunikácia vychádzajúca z prokuratúry ako celku môže zabrániť riziku, že činnosti budú prezentované personalizovaným spôsobom a môže minimalizovať riziko osobnej kritiky.

41. Prokurátori môžu mať aktívny prístup k požiadavkám médií; Ak je to potrebné, môžu si vziať iniciatívu informovať verejnosť prostredníctvom médií buď o všeobecných otázkach týkajúcich sa spravodlivosti, alebo výnimočne, ak sa nepravdivé informácie stali súčasťou verejnej mienky, o oprave takýchto nepravdivých informácií.¹⁴

42. Aby prokuratúra mohla vykonávať svoje funkcie spravodlivo, nestranne, objektívne a účinne, môže považovať za vhodné vydať tlačovú správu, brífing alebo inú komunikáciu pre médiá, ako je organizovanie tlačových konferencií, poskytovanie rozhovorov a/alebo účasť na seminároch a okrúhlych stoloch. Nové informačné technológie sa môžu vo veľkej miere využívať na informovanie verejnosti, podľa potreby a včas, o činnostiach prokuratúry a iných činnostiach na udržiavanie verejného poriadku v štáte¹⁵. V tejto súvislosti sa zdá byť vhodné, aby prokuratúry riadne udržiavali svoje vlastné internetové stránky.

43. Prokuratúra môže v prípade potreby spolupracovať najmä s políciou alebo inými príslušnými orgánmi pri príprave akejkoľvek tlačovej správy, brífingu alebo inej takejto komunikácie. To môže prispieť k preukázaniu koordinácie úsilia rôznych útvarov a k zabráneniu a predchádzaniu šírenia nepravdivých informácií a negatívnych dôsledkov pre spoločnosť po obzvlášť závažných trestných činoch. Takáto spolupráca by mala odrážať všeobecné zásady stanovené v bodoch 22 a 23 odporúčania Rec(2000)19.

44. Prokurátori by sa mali vyhýbať vyjadrovaniu názoru alebo zverejňovaniu informácií, ktoré sú v rozpore so základnými princípmi dobrej komunikácie. Vždy by mali komunikovať nezávisle a objektívne a vyhýbať sa vyjadrovaniu osobných názorov alebo hodnotových úsudkov týkajúcich sa

14/ Pozri napríklad vec Société Bouygues Telecom/Francúzsko (dec.) č. 2324/08, 13. mája 2012.

15/ Súd pripustil, že tlačové správy, aj keď sú uverejnené na internetovej stránke prokuratúry, môžu slúžiť na informovanie verejnosti o podaní obžaloby na súd (Shuvalov v. Estónsko, č. 39820/08 a 14942/09, § 79, 29. mája 2012).

osôb alebo udalostí.

45. Ak je jednotlivý prokurátor vystavený nespravodlivému útoku prostredníctvom médií, je oprávnený využiť právo na opravu napadnutých informácií alebo iné opravné prostriedky podľa vnútroštátneho práva. V takýchto prípadoch, ako aj pri šírení nepravdivých informácií o osobách alebo udalostiach zapojených do konania, ktorým sa zaoberá, by však každá reakcia mala podľa možnosti pochádzať od vedúceho alebo hovorca prokuratúry a vo veľkých prípadoch od generálneho prokurátora alebo najvyššieho orgánu zodpovedného za službu alebo najvyššieho štátneho orgánu. Takáto inštitucionálna reakcia minimalizuje potrebu, aby dotknutý prokurátor využil svoje právo na odpoveď zaručené každej osobe, a riziko nadmernej „personalizácie“ konfliktu.

46. Uznáva sa, že v niektorých členských štátoch môžu existovať právne alebo praktické otázky, ktoré je potrebné zvážiť, pokiaľ ide o informovanie osôb dotknutých rozhodnutiami prokurátorov o týchto rozhodnutiach v trestných veciach. Odporúča sa však, aby sa prokurátori snažili zabezpečiť, ak je to možné a/alebo praktické, aby osoby dotknuté ich rozhodnutiami boli o týchto rozhodnutiach informované pred akýmkoľvek oznámením tohto rozhodnutia médiám.

IV. ODPORÚČANIA

- i. Členské štáty alebo prokuratúra by mali zaviesť komunikačnú politiku s cieľom zabezpečiť, aby médiá mali prístup k primeraným informáciám potrebným na informovanie verejnosti o práci prokuratúry. Usmernenia o ich vzťahoch s médiami by sa mohli zahrnúť aj do etických kódexov prokurátorov. Je na prokuratúre v každom členskom štáte, aby na základe svojej situácie, právnych predpisov a tradícií zvážila, do akej miery a ako najlepšie komunikovať s médiami.
- ii. Komunikácia medzi prokurátormi a médiami by mala rešpektovať tieto zásady: sloboda prejavu a tlače, povinnosť mlčanlivosti, právo na informácie, zásada transparentnosti, právo na súkromný život a dôstojnosť, ako aj dôvernosť vyšetrovaní, prezumpcia nevinu, rovnosť zbraní, právo na obhajobu a spravodlivý proces.
- iii. Vzťahy prokurátorov so všetkými médiami by sa mali budovať na základe vzájomného rešpektu, dôvery, zodpovednosti, rovnakého zaobchádzania a rešpektovania súdnych rozhodnutí.
- iv. Prokuratúra by vo svojich vzťahoch s médiami mala zvážiť prijatie reaktívneho prístupu, reagovanie na požiadavky médií, ako aj proaktívneho prístupu, pričom by mala prevziať iniciatívu s cieľom informovať médiá o súdnom podujatí.
- v. Mohlo by sa zvážiť zverenie mediálnych vzťahov prokurátorov hovorcom alebo prokurátorom, ktorí sa špecializujú na vzťahy s verejnosťou.
- vi. Odporúča sa, aby sa prokurátori snažili zabezpečiť, ak je to možné a/alebo praktické, aby osoby dotknuté ich rozhodnutiami v trestných veciach boli o týchto rozhodnutiach informované pred akýmkoľvek oznámením tohto rozhodnutia médiám.
- vii. V prípade, že prokurátori majú priamy vzťah s médiami, mala by sa podľa potreby zabezpečiť odborná príprava v oblasti komunikácie, aby sa zabezpečila náležitá informovanosť. Táto odborná príprava môže byť spoločná s odborníkmi a novinármi alebo ju môžu uľahčovať odborníci a novinári.
- viii. Komunikácia vychádzajúca z prokuratúry ako celku môže zabrániť riziku, že činnosti budú prezentované personalizovaným spôsobom, a môže minimalizovať riziko osobnej kritiky.

- ix. **Okrem právnych prostriedkov, ktoré majú prokurátori k dispozícii, by každá reakcia na nesprávne informácie alebo nespravodlivé tlačové kampane proti prokurátorom mala prednostne pochádzať od vedúceho alebo hovorca prokuratúry a vo veľkých prípadoch od generálneho prokurátora alebo najvyššieho orgánu zodpovedného za službu alebo najvyššieho štátneho orgánu.**
- x. **Odporúča sa, aby sa na včasné informovanie verejnosti o činnostiach prokuratúry používali nové informačné technológie vrátane webových sídiel prokuratúr a úradov.**
- xi. **Prokurátori môžu v prípade potreby spolupracovať s políciou a inými príslušnými orgánmi s cieľom posúdiť informácie, ktoré sa majú oznámiť médiám, a šíriť ich**

